

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 429/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou IURISTICO, s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Matej Kukura, PhD., proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Asan/17/2019 z 30. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva odoprieť výpoveď podľa čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľke uložil Inšpektorát práce Košice (ďalej len „inšpektorát práce“) ako prvoinštančný správny orgán rozhodnutím č. 444/16/O-2 zo 14. augusta 2017 pokutu vo výške 8 000 eur podľa § 19 ods. 2 písm. a) bodu 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z. z.“) za porušenie povinnosti v § 2 ods. 1 písm. a) bode 4 zákona č. 125/2006 Z. z., konkrétne § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2

písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“) porušením zákazu nelegálneho zamestnávania štyroch fyzických osôb (ďalej len „pracovníci“), s ktorými sťažovateľka mala založený pracovnoprávných vzťah dohodami o pracovnej činnosti, no nesplnila si povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“).

3. Proti predmetnému rozhodnutiu inšpektorátu práce podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Národný inšpektorát práce (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. PO/BEZ/2017/1852, O-665/2017 z 8. novembra 2017 tak, že prvoinštančné rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

4. Sťažovateľka podala žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, o ktorej rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7S/4/2018 z 24. októbra z 2018, tak že žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g), h) SSP, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako kasačný súd rozsudkom č. k. 10Asan/17/2019 z 30. júna 2016 tak, že kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 SSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, ktorej nosným argumentom je nesprávna aplikácia analógie trestného práva a jeho základných zásad v konaní o správnom delikte, ktorá mala za následok porušenie namietaných práv sťažovateľky.

6. Časť II. ústavnej sťažnosti tvorí teoretický, zákonný a tiež judikatórny podklad, na základe ktorého sťažovateľka založila svoj právny názor o povinnosti správnych orgánov i správnych súdov aplikovať v konaní o správnom delikte základné zásady trestného práva. Rovnako formuluje právny záver založený na kritériách daných judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Engel v. Holandsko o tom, že správne delikty podľa zákona č. 125/2006 Z. z. sú trestnými obvineniami podľa čl. 6 dohovoru. Preto považuje závery správnych súdov o tom, že správny orgán nebol povinný v priebehu inšpekcie uplatňovať základné zásady trestného práva v rozpore s namietanými ustanoveniami ústavy, dohovoru a s § 195 písm. c) SSP. Najvyšší súd sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (R 30/2012, R 2/2014) a tým priamo od zákonného príkazu, navyše bez zapojenia veľkého senátu do rozhodovania, čím došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

7. Porušenie práva na obhajobu porušením zákazu sebaobviňovania podľa čl. 47 ods. 1 ústavy, čl. 37 a čl. 40 listiny a čl. 6 dohovoru:

a) povinnosť poučiť účastníkov konania alebo svedka o ich právach v kontrolnom (inšpekčnom) konaní, ktoré bezprostredne smeruje k uloženiu správnej sankcie za správny delikt, patrí medzi tie povinnosti, ktoré je správnych orgán povinný uplatňovať na základe analógie *legis* s trestným právom (§ 2 ods. 21 Trestného poriadku);

- b) analogicky je potrebné vzťahnúť právo odoprieť výpoveď a s tým súvisiacu povinnosť správneho orgánu poučiť účastníkov konania a svedkov o tomto práve pred vyžiadanim si ich vyjadrenia na účely vyhotovenia protokolu v konaniach majúcich povahu inšpekcie alebo kontroly;
- c) orgány inšpekcie boli povinné poučiť o práve odoprieť výpoveď tak osoby podávajúcej vysvetlenie v pozícii svedkov, ako aj osoby konajúce v mene sťažovateľa, a to už v štádiu kontroly;
- d) absencia poučenia o možnosti odmietnuť výpoveď spôsobuje nezákonnosť takto získaného dôkazu (protokol a vyjadrenia v ňom obsiahnuté, na základe ktorých založil správny orgán svoje rozhodnutie o uložení pokuty);
- e) sťažovateľka vo vzťahu kontrolného konania a následného správneho konania o uložení správnej sankcie poukazuje na rozsudok Mestského súdu v Prahe č. 11 39/2015 z 24. augusta 2016.

8. Porušenie práva na obhajobu a zásady *in dubio pro reo* podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 50 ods. 2 ústavy:

- a) v predmetnej veci napriek tvrdeniam žalovaného nedošlo k ustáleniu skutkového stavu tak, aby neexistovali pochybnosti o tom, či v čase, keď sa začala kontrola, vykonávali pracovníci závislú prácu;
- b) za dostatočný dôkaz viny nemožno považovať to, že pracovníci „vykonávali zemné a čistiace práce za bagrom“, najmä ak z dokazovania v rámci správneho konania vyplynul úplne iný skutkový stav;
- c) správne orgány bez zohľadnenia týchto rozporov bez doplnenia dokazovania založili svoje rozhodnutia výlučne na svojich tvrdeniach, ktoré mali vyplynúť zo skutočností získaných v rámci kontrolného konania;
- d) ak správne orgány neboli spôsobilé jednoznačne a bez rozumných pochybností preukázať, že pracovníci v čase príchodu inšpektorov práce vykonávali závislú prácu (tak ako to vyplýva z bodu 42 ústavnej sťažnosti), mali uplatniť zásadu *in dubio pro reo* a dospieť k záveru, že k spáchaniu správneho deliktu nedošlo.

9. Porušenie práva na obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na právnu pomoc:

- a) správne orgány mali pred začatím inšpekčného konania poučiť osoby konajúce v mene sťažovateľky o jeho práve na právnu pomoc a následne jej umožniť, aby sa toto konanie viedlo za prítomnosti právneho zástupcu;
- b) realizovaná inšpekcia práce nielen výsledkom, ale ani priebehom nevyhovovala požiadavkám SSP ani jeho základným zásadám (§ 3 ods.1, 2, § 33 ods. 1 SSP), ani čl. 6 dohovoru, ani čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy;
- c) sťažovateľka zdôrazňuje, že ak sa úkony uskutočnia pred administratívnym konaním, v ktorom účastníkovi orgány verejnej správy neumožnia uplatniť jeho právo na obhajobu, tieto úkony a zistenia nie je možné použiť ako základ pre následne správne rozhodnutie;
- d) ak správny orgán prvého stupňa rozhodol na základe takýchto skutočností pred začatím konania, vychádza z nezákonne zisteného skutočného stavu (analogicky zo zásad trestného konania nemožno pripustiť využitie dôkazov z vyšetrovania uskutočneného pred vznesením obvinenia, pretože v tom štádiu nemohol využiť právo na obhajobu);
- e) ak všeobecné súdy uzavreli, že správne orgány nemusia v priebehu inšpekcie a v „predsprávnom konaní“ aplikovať základné zásady Správneho súdneho poriadku a právo obhajoby, pričom na takto v tomto štádiu získaných dôkazoch je možné založiť rozhodnutie o zodpovednosti za administratívny delikt, sú ich závery výsledkom nesprávneho právneho posúdenia;

f) podanie vysvetlenia nie je spôsobilý dôkazný prostriedok, a teda na jeho základe nie je možné uložiť pokutu.

10. Porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru:

a) keďže žiaden zákon neobsahuje definíciu správneho deliktu, a to či je potrebné pre naplnenie podmienok zodpovednosti i dosiahnutie určitého znaku spoločenskej škodlivosti (ako pri trestnom čine či priestupku) uplatnením analógie s trestnými predpismi bolo povinnosťou správnych orgánov a správnych súdov prihliadnuť k skutočnosti, či v danom prípade bola okrem formálnych znakov skutkovej podstaty nelegálneho zamestnávania naplnená i materiálna stránka týkajúca sa spoločenskej škodlivosti, a pretože sťažovateľka považuje uvedenú otázku za zásadnú pre posúdenie vzniku zodpovednosti za správny delikt, najvyšší súd sa v napadnutom rozhodnutí k tomu vôbec nevyjadril, čím porušil právo na spravodlivý proces;

b) za porušenie práva na spravodlivý proces považuje aj odôvodnenie v bode 33 pri konštatovaní, že nedošlo k porušeniu zásad trestania, bez toho, aby sa aspoň stručne vyjadril k námietkam sťažovateľky v kasačnej sťažnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie ústavných práv tvoriacich obsah základných zásad trestného konania (čl. 47 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 2 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru) a tiež práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako kasačného súdu vo veci, ktorej predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty sťažovateľke pre porušenie zákonných povinností na úseku nelegálneho zamestnávania. Jadro sťažnostnej argumentácie spočíva v tom, že správne orgány a správne súdy nesplnili povinnosť aplikovať základné zásady trestného práva predovšetkým v štádiu inšpekčného, resp. kontrolného konania, ktoré predchádza správne konaniu o uložení správnej sankcie, a tým došlo k porušeniu namietaných práv, k nesprávne zistenému skutkovému stavu správnymi orgánmi a napokon k nesprávne právnemu posúdeniu správnymi súdmi.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a k namietanému porušeniu práv na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru)

12. Ústavný súd nepatrí do sústavy všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným

súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

13. V tejto súvislosti treba poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozhodnutím krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

14. Ústavný súd teda skúmal, či medzi namietaným pochybením najvyššieho súdu s tvrdeným porušením základných práv a slobôd existuje príčinná súvislosť. Okolnosti odôvodňujúce existenciu takej príčinnej súvislosti sťažovateľka uvádza v námietkach týkajúcich sa nedostatku aplikácie zásad trestného konania v konaní o správnom delikte, a tým nezákonnosti dôkazov vykonaných v tzv. predsprávnom konaní počas výkonu inšpekcie. Ústavný súd vo svojej judikatúre už deklaroval, že správne trestanie preberá zásady trestného konania, teda že princípy vzťahujúce sa na súdne trestanie za trestné činy je potrebné vzťahovať aj na správne trestanie (III. ÚS 571/2015, II. ÚS 242/2020), a preto pri správnom trestaní je potrebné náležite skúmať, či uloženie sankcií za konkrétny skutok (čin) je v súlade so zásadami správneho trestania. Z tohto hľadiska je potrebné vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktmi, za ktoré ukladá trest súd a deliktmi, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 147/2008).

15. Podstatou v okolnostiach tejto prerokovanej veci je rozdielne právne nazeranie na povinnosť uplatňovať základné zásady trestného práva v priebehu inšpekcie. Z obsahu sťažostnej argumentácie tak vyplýva požiadavka kategorickej analógie zásad trestného konania v konaní o správnom delikte, ktorá absolútne a bez výnimiek premieta základné zásady trestného konania predovšetkým do štádia inšpekčnej kontroly. Naproti tomu najvyšší súd síce uznáva povinnosť správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte a uložení sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, avšak nie striktné, čo je povinnosťou len orgánov činných v trestnom konaní (bod 33 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

16. Kľúčová otázka, s ktorou sa musel ústavný súd vysporiadať je to, či sťažovateľkou namietané nedodržanie povinnosti správnych orgánov v konaní o správnom delikte a uložení sankcií postupovať analogicky aplikáciou základných zásad trestného konania (odobrené správnymi súdmi) mohlo spôsobiť porušenie ňou namietaných práv, v dôsledku čoho jej bola uložená pokuta.

17. Ústavný súd k námietkam v bode 7 (obdobne aj v bode 8 a 9) tohto uznesenia uvádza, že sťažovateľka podáva značne extenzívny výklad analógie zásad trestného konania v konaní o správnom delikte, ktorý však naráža na samotnú podstatu a zmysel inšpekčného konania pri naplnení účelu zákona č. 82/2005 Z. z., ktorým je chrániť nielen spoločnosť pred nelegálnou prácou a nelegálnym zamestnaním, ale chrániť najmä fyzické osoby, pre ktoré ich nelegálne zamestnávanie predstavuje sociálnu neistotu. Z uvedeného dôvodu zákonodarcu upravil skutkovú

podstatu správneho deliktu nelegálneho zamestnávania bez výhrad v tom zmysle, že povinnosťou zamestnávateľa je prihlásiť zamestnancov do registra Sociálnej poisťovne pred tým, ako začnú prácu vykonávať, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca (právny stav v zmysle § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. účinného do 31. decembra 2017, pozn.).

18. Z uvedeného vyplýva, že ak by mali orgány inšpekcie vopred poučiť pracovníkov vykonávajúcich nelegálne zamestnanie o práve odoprieť výpoveď v štádiu kontroly, zmarilo by to účel kontroly a v konečnom dôsledku by to znamenalo popretie ich ochrany pred nelegálnym zamestnaním a naďalej ich pretrvávajúcu sociálnu neistotu. Uvedené priamo odporuje zneniu § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 125/2006 Z. z., ktoré výslovne upravuje oprávnenie inšpektora práce pri výkone inšpekcie požadovať od zamestnanca informácie a vysvetlenia týkajúce sa § 2 ods. 1 písm. a) tohto zákona. Navyše, v okolnostiach tohto prípadu nemožno aplikovať zákaz sebaobviňovania v zmysle čl. 47 ods. 1 ústavy na priebeh inšpekcie, pretože pracovníkom nehrozilo žiadne nebezpečenstvo uloženia sankcie (správnej, či trestnej) ani im blízkej osoby, preto ústavný súd túto časť argumentácie sťažovateľky považuje za účelovú a špekulatívnu.

19. Obdobne ústavný súd opätovne identifikoval značne extenzívny výklad čl. 47 ods. 2 ústavy (námiety v bode 9 tohto uznesenia), čo ohľadom porušenia práva na obhajobu nepoučením osôb konajúcich v mene sťažovateľky o možnosti právnej pomoci pred začatím inšpekčného konania. Ústavný súd tak poukazuje na § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z., z ktorého nevyplýva žiadna takáto povinnosť inšpektora práce, o to viac, že v prípade možného negatívneho ovplyvnenia výkonu inšpekcie práce nemá ani povinnosť oznámiť pred začatím inšpekcie svoju prítomnosť kontrolovanému zamestnávateľovi.

20. K námietke sťažovateľky v bode 8 tohto uznesenia o porušení zásady *in dubio pro reo* (keďže nedošlo k ustáleniu skutkového stavu tak, aby neexistovali pochybnosti) ústavný súd poukazuje na to, že zásadnými skutočnosťami pre záver správnych orgánov a správnych súdov o preukázaní spáchania správneho deliktu sťažovateľkou podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) z. č. 82/2005 Z. z. boli listinné dôkazy a záznamy v Sociálnej poisťovni, ktoré dokazovali, že pracovníci, ktorí vykonávali v čase kontroly inšpekcie práce závislú prácu pre sťažovateľku, neboli v čase výkonu kontroly sťažovateľkou prihlásení do registra Sociálnej poisťovne a sama ich tam preukázateľne prihlásila až dodatočne po skončení kontroly (bod 34 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje argumentáciu sťažovateľky o tom, že pracovníci nevykonávali žiadnu prácu, len čakali na pokyny, za právne bezvýznamnú práve v kontexte zisteného skutkového stavu (bod 29 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

21. Ústavný súd na základe už uvedených dôvodov poukazuje na irelevantnosť námietok sťažovateľky, ktoré nemajú potenciál relevantne spochybníť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším súdom. V tomto sa ústavný súd stotožňuje s názorom najvyššieho súdu o tom, že v danom prípade nedošlo k porušeniu, resp. k nerešpektovaniu zásad trestania. Ústavný súd uzatvára, že práve aplikácia zásad trestného konania na štádium kontroly nelegálneho zamestnávania tak, ako to podala sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, by predstavovala nelogické odchylenie sa od podstaty ochrany štátnymi orgánmi pred nelegálnym zamestnávaním, najmä so zreteľom na dostatočne preukázané skutkové a právne skutočnosti správnymi orgánmi a správnymi súdmi v tomto konkrétnom prípade.

22. Z uvedeného dôvodu napokon ústavný súd ani nepristúpil k posúdeniu toho, či pri spáchaní tohto konkrétneho správneho deliktu išlo o konanie, ktoré bude spadať pod pojem „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 dohovoru, a to na základe splnenia tzv. Engelovských kritérií [II. ÚS 242/2020 bod 22 (porov. Engel and Others v. Holandsko, z 8. 6. 1976, bod 82)].

23. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu) vyplývajú konkrétne skutkové zistenia a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Najvyšší súd sa vo svojom rozsudku zaoberal všetkými pre vec právne významnými skutočnosťami a dostatočne sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je konzistentné, logické a jeho závery dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia vo veci. Ústavný súd nezistil ani svojvoľný výklad či aplikáciu právnych predpisov, ktoré by zakladali jeho ústavnú neudržateľnosť.

24. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Ústavný súd tak dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu neobstoja a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho obsahom a označenými právami sťažovateľky garantovanými ústavou a dohovorom, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť porušenie označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy

26. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021).

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy neobsahuje zákonom predpísané náležitosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to konkrétne skutkové a právne dôvody porušenia označeného práva podľa ústavy, ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí. Ústavný súd možnosť vyzvať

na odstránenie nedostatkov podania podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužil, pretože v tejto časti absentuje samotná podstata ústavnej sťažnosti.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu